

Hajas Tíbor

Quo vadis

Karó a szédületben, álmodt-nyelt madár
 mondd, merre mész?
 Az éjszakában fény-odú visongat?
 Még van vagy két dobásod; s transzponálva más dimenziókba
 az maradsz, mi voltál?
 A nappalt zsebrevágva kétfelé konyul a lét,
 utánanyúlni tudsz-e?
 És mondd, emelt, vagy hullatott-e
 nyolcszögű parázs?
 Nem kell-e indokolnod sejtjeid hajó-neszét,
 s a falrakent napok mást hoztak, mint halált?
 Csiklandva futkosott-e más a hátadon?
 Hová kapaszkodsz? Csillogó szemed
 mi óvja?
 Fulladt ricsajban düh-sikoly,
 s a kattogó, a kattogó, a kattogó
 időt pofozva véresen felállni –
 Nyavalyások!
 /A titkokat lezárták, így a tejkonzerv röhöghet./
 Egy horpadás az érthető világon.
 Átok, átok, átok! sőt még!
 De nem.
 A négyes harsogásra burkok átszakadnak,
 s a szent, zavart agy áthatón rügyezni kezd,
 a messze messze van? Én nem hiszem,
 s azt sem, hogy bármi is közel lehetne –
 Ahá, a pont, mihez viszonylik ez, vagy az!
 Mit érsz? A súlypont fénykörét?
 Makacs elektron nedvező mezőkön,
 hová dobáltad el törvényeid?

Tonhal-gerincen érlelem hideglelős imámat,
 az ikrás hús meleg sikolyba vált.
 Mennybolt karcolja Isten csillogó farát,
 s mi benne nyílik: hajnali vizekben oldott bánat.